

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **V. T. S.**, zast. Mgr. Darinou Kučerovou, advokátkou, se sídlem v Děčíně, Masarykovo náměstí 193/20, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 11. 2004, č. j. 14 Az 410/2004 – 10,

t a k t o :

- I. Řízení **s e z a s t a v u j e .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podanou kasační stížností napadal shora označené usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým byla odmítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2003, č. j. OAM-1320/LE-L04-VL02-2002 o neudělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „zákona o azylu“). Týmž rozhodnutím správního orgánu bylo podle § 91 zákona o azylu též vysloveno, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování. Soud dospěl k závěru, že stěžovateli jím v žalobě tvrzené právo na přezkoumání rozhodnutí správního orgánu nemohlo vůbec příslušet, neboť nebylo prokázáno, že byl ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) tou osobou, která byla rozhodnutím správního orgánu zkrácena přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení. Dovodil, že žaloba byla podána zjevně neoprávněnou osobou, a proto ji musel odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Nutno předeslat, že krajský soud v dané věci již jednou rozhodl, a to rozsudkem ze dne 15. 12. 2003, č. j. 14 Az 159/2003 – 22, kdy žalobu proti výše označenému rozhodnutí Ministerstva vnitra o neudělení azylu a o nedůvodnosti vztažení překážky vycestování na případ stěžovatele zamítl. Tehdy vyšel z názoru, že podmínky pro udělení azylu splněny nebyly a po formální stránce, že není porušením zákona, pokud není rozhodnutí správního orgánu podepsáno rozhodujícím pracovníkem. Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost a Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 1. 7. 2004, č. j. 2 Azs 192/2004 – 44 napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nad rámec

kasačních námitek, za použití ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., označil za spornou identifikaci stěžovatele v rozsudku krajského soudu, s ohledem na sdělení stěžovatele ze dne 16. 6. 2004, v němž uvedl, že se nejmenuje V. T. S. a nenarodil se dne X, jak bylo uvedeno ve zmíněném rozsudku, ale jmenuje se V. T. S. a narodil se dne Y, k čemuž doložil kopii rodného listu včetně překladu provedeného tlumočnickem jazyka vietnamského a současně předložil kopii víza, v němž však byla uvedena data jako v rozsudku krajského soudu. Nejvyšší správní soud vyslovil přesvědčení, že je zde pochybnost o totožnosti osoby, o níž soud rozhodoval a tuto pochybnost, že je třeba v dalším řízení odstranit a poté zvážit, zda se rozhodnutí ke stěžovateli vztahuje. Dospěl k závěru, že jde o jinou vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pro niž je třeba napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ústí nad Labem napadeným usnesením ze dne 11. 11. 2004, č. j. 14 Az 410/2004 – 10, (aniž by se pochybnosti o totožnosti stěžovatele snažil odstranit), žalobu z výše již uvedených důvodů odmítl. V podané kasační stížnosti proti tomuto usnesení stěžovatel nesouhlasí se závěrem Krajského soudu v Ústí nad Labem, že žaloba byla podána osobou zjevně neoprávněnou, neboť se domnívá, že v průběhu řízení bylo dostatečně upřesněno, že je tou osobou, která jako účastník řízení v jeho průběhu vystupuje; neztotožnil se s názorem soudu, že nemá způsobilost mít práva a povinnosti. Má za to, že v řízení mělo být meritorně přezkoumáno rozhodnutí správního orgánu o neudělení azylu, čímž se však soud nezabýval. Na důkaz svého tvrzení o jeho správné identifikaci předložil znovu kopii rodného listu v jazyce vietnamském a jeho český překlad, provedený tlumočnickem jazyka vietnamského a dále též čestné prohlášení ze dne 25. 11. 2004 (překlad proveden tlumočnicí jazyka vietnamského K. D. Š.), v němž prohlásil, že jeho křestní jméno „S.“, které bylo doposud vedeno v jeho osobním spise není správné, neboť správně mělo být uvedeno „S.“. K nepřesnosti došlo jeho osobní nepozorností, kdy přehlédl ve vyhotovených písemnostech tento rozdíl a navíc jej nepovažoval za důležitý, neboť ve vietnamštině tyto samohlásky (tvrdé y a měkké i) jsou ve mluvě zaměnitelné. Druhou nepřesnost – v datu narození – uvedl úmyslně, aby nebyla odhalena jeho identita, neboť tehdy měl strach o vrácení své osoby do Vietnamu. Uvedl dále, že toto čestné prohlášení činí před soudní tlumočnicí paní K. D. Š. a že žádá o provedení opravy těchto výše uvedených nesprávných údajů ve všech dokumentech své osoby.

Krajský soud v Ústí nad Labem předložil dne 23. 3. 2005 kasační stížnost k rozhodnutí Nejvyššímu správnímu soudu. Nejvyšší správní soud poučil dne 9. 8. 2005 účastníky řízení o složení senátu Nejvyššího správního soudu, který je podle rozvrhu práce povolán věc projednat věc projednat a rozhodnout a rovněž o možnosti namítnout podjatost soudce. Účastníci řízení podjatost soudců ani jiných osob nenamítli.

Dříve než mohl Nejvyšší správní soud o podané kasační stížnosti rozhodnout, podáním ze dne 12. 9. 2005, které došlo Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Ústí nad Labem (viz přípis uvedeného soudu ze dne 13. 9. 2005), vzal stěžovatel kasační stížnost podanou proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 14 Az 410/2004 výslovně zpět. Prohlásil, že tento úkon činí zcela dobrovolně na vlastní žádost z osobního důvodu, na podané kasační stížnosti již netrvá a žádá o zastavení řízení o udělení azylu v České republice, aby mohl zažádat o upravení pobytu. V podání se označil jako V. T. S., narozen dne Y, bytem B., ul. M. 7, okres D. Podání opatřil vlastním podpisem.

Podle ustanovení § 47 s. ř. s. (použitého pro řízení o kasační stížnosti podle § 120 s. ř. s.), soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel (žalobce) svůj návrh zpět.

Dříve než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k posouzení, zda projev vůle stěžovatele, jímž došlo ke zpětvzetí kasační stížnosti je dostatečným podkladem pro možnost zastavení řízení, musel vyřešit otázku, zda stěžovatel v podání uvedený a podepsaný, je osobou, která je oprávněna kasační stížností (žalobou) disponovat. Na toto otázku si odpověděl kladně. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že po předložení výše již zmíněných dokladů a poté, co za přítomnosti tlumočnice jazyka vietnamského učinil stěžovatel čestné prohlášení, v němž vysvětlil důvod nepřesností, jichž se dopustil ve své původní identifikaci, je již najisto postaveno jak správné křestní jméno žalobce – S., tak i datum jeho narození. Protože pak ani projev vůle stěžovatele, jímž došlo ke zpětvzetí kasační stížnosti nevzbuzuje pochybnosti, že jím stěžovatel sleduje řízení o kasační stížnosti zastavit, aby si mohl zažádat o upravení pobytu, Nejvyšší správní soud usnesením v souladu s ustanovením § 47 písm. a) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. řízení zastavil.

Vzhledem k tomu, že řízení bylo zastaveno, nemá podle ustanovení § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Tomu koresponduje výrok II. tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. září 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu